

мжстимъ на най-вжрлите неприятели, Дайте кой каквото е зель отъ тѣхъ и да го проводиме въ село да го раздадатъ на хората назадъ, защото е грѣхота. (сички вадятъ изъ поѣсите си, кой какв то е земалъ).

ОВЧАРЧЕТО (на страна).

Бей! Добхръ човѣкъ билъ този чичо Танчо!

ТАНЧО (на овчарчет).

Момче, на ти тие нѣща, да ги занесешъ въ село и да ги дадешъ на пона да ги раздаде на хората. Открадвашъ нѣщо отъ тѣхъ — за-каламъ та, като агне. (овчарчето ги поема и ги гужда въ торбата си).

ОВЧАРЧЕТО.

Ще ги дамъ, ще ги дамъ, чичо Танчо, защото ти си добхръ човѣкъ. И на майка ми наниза е тука (отива си).

ТАНЧО (като става).

Ей, момчета. Можеме да кажемъ, че отчас-ти си испжлнихме желанието и си отмѣстих-ме, но азъ, азъ бѣдния останахъ безъ жена, безъ дѣца и безъ домъ. Но насъ сега ни не остава друго нищо, освѣнъ да отидиме въ Е-дирне. Азъ са научихъ, че русите, като разби-ле турците превзеле Шуменъ и генералъ Ди-